

Η εορτή του Οσίου Αλεξίου στην Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

Στον πανηγυρίζοντα Ενοριακό Ιερό Ναό του Αγίου Αλεξίου Κλεισορρευμάτων ιερούργησε την Τρίτη, 17 Μαρτίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός. Ο Σεβασμιώτατος χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και εν συνεχεία τέλεσε τη Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Δώρων.

Με τον Σεβασμιώτατο συλλειτουργήσαν οι Ιερείς π. Αναστάσιος Σπυρόπουλος, π. Ευάγγελος Ασπρογιάννης και π. Ιωάννης Κολοβός, καθώς και οι Διάκονοι π. Ιγνάτιος Γοργολίτσας, π. Σωκράτης Σχίζας και π. Βαρθολομαίος Κοσμάς.

Πριν την Απόλυση, ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας κήρυξε τον θείο λόγο, εστιάζοντας στα σημαντικότερα γεγονότα από τον βίο του Οσίου Αλεξίου, τα οποία θεμελιώνουν τον χαρακτηρισμό του ως ο «Άνθρωπος του Θεού».

Ο Σεβασμιώτατος, κατά το κήρυγμά του, ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Η Τοπική μας Εκκλησία έχει το προνόμιο να διαθέτει Ενοριακό Ιερό Ναό αφιερωμένο στον Άγιο Αλέξιο, τον «Άνθρωπο του Θεού». Σήμερα, λοιπόν, τελέσαμε την Ακολουθία του Όρθρου και εν συνεχεία την Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία, καθώς η μνήμη του Αγίου τιμάται σχεδόν πάντοτε εντός της περιόδου της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Όπως γνωρίζετε, από τη Δευτέρα έως και την Παρασκευή κάθε εβδομάδας της Μεγάλης Τεσσαρακοστής —λόγω του καταλυκτικού και πένθιμου χαρακτήρα των ημερών— δεν τελείται η Θεία Λειτουργία του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, η οποία έχει αναστάσιμο και χαρμόσυνο χαρακτήρα.

Τελέσαμε, λοιπόν, τη Λειτουργία των Προηγιασμένων Δώρων και κοινωνήσαμε των Αχράντων Μυστηρίων, ώστε να λάβουμε δύναμη για να συνεχίσουμε όχι μόνο την Δ' Εβδομάδα των Νηστειών, αλλά και το υπόλοιπο της Μεγάλης Σαρακοστής. Αισθανόμαστε, παράλληλα, ενισχυμένοι από την προσκύνηση του Τιμίου Σταυρού, τον Οποίο η Αγία μας Εκκλησία προβάλλει στο μέσον αυτής της ψυχωφελούς περιόδου, προκειμένου να ενδυναμωθούμε πνευματικά και σωματικά, να συνεχίσουμε να διαπλέουμε το πέλαγος της νηστείας και να φθάσουμε έως τα Άχραντα Πάθη του Κυρίου μας».

Κάθε φορά που εορτάζουμε την μνήμη του Οσίου και Θεοφόρου Πατρός ημών Αλεξίου, αναλογιζόμαστε τον χαρακτηρισμό που πάντοτε συνοδεύει το όνομά του: «Άνθρωπος του Θεού». Ο χαρακτηρισμός αυτός δεν δόθηκε από ανθρώπους. Συνήθως εμείς οι άνθρωποι χαρακτηρίζουμε ευκόλως ο ένας τον άλλον, άλλοτε θετικά και άλλοτε αρνητικά. Η Εκκλησία μας έχει αποδώσει ιδιαίτερες προσωνυμίες σε ορισμένους Αγίους· τον Άγιο Ιγνάτιο τον προσφωνεί «Θεοφόρο», ενώ Αγίους όπως ο Βασίλειος, ο Αθανάσιος και ο Αντώνιος, τους αποκαλεί «Μεγάλους», είτε για το σπουδαίο συγγραφικό και κηρυκτικό τους έργο, είτε για την οσιακή τους βιωτή και πολιτεία.

Όμως ο Άγιος Αλέξιος φέρει έναν χαρακτηρισμό που δεν δόθηκε ούτε από την Εκκλησία, ούτε από ανθρώπους, αλλά από τον ίδιο τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό, με τρόπο θαυμαστό.

Αδελφοί μου, στη ζωή του Αγίου Αλεξίου διακρίνουμε μια έντονη αντίθεση μεταξύ της επίγειας παρουσίας του και της αναγνωρίσεώς του στον Ουρανό. Όλη του η βιωτή, όλες οι αποφάσεις του, αποτελούσαν μια ανατροπή της κοινής λογικής. Ένας πλούσιος και αριστοκράτης νέος, την ημέρα του γάμου του, αποφασίζει να εγκαταλείψει τη σύζυγο, τους γονείς και την πόλη όπου απολάμβανε τιμές και αναγνώριση, ώστε να καταφύγει σε έναν τόπο άγνωστο και αφιλόξενο, ζώντας

πλέον ως «ξένος μεταξύ ξένων», ως πένης και επαίτης. Δεν αποτελεί άραγε αυτό μια υπέρβαση της λογικής;

Στη συνέχεια του βίου του, διαπιστώνουμε και πάλι την αντίθεση μεταξύ της γης, που συχνά μας εγκλωβίζει, και του Ουρανού, που μας καταξιώνει. Ο Άγιος έζησε απαλλαγμένος από το βάρος κάθε βιοτικής μέριμνας. Δεν είχε κανένα άγχος για την επιβίωση ή τη σωματική του ακεραιότητα. Δεν τον απασχολούσε η τροφή, η στέγη, η ένδυση ή οι αντίξοες καιρικές συνθήκες. Ένα μόνο είχε σημασία για τον Αλέξιο: η συμμετοχή στο Μυστήριο του Ουρανού.

Οι επιλογές και η στάση ζωής του αποσκοπούσαν στο να κερδίσει την ουράνια Βασιλεία ενώ βρισκόταν ακόμη στη γη. Αγωνιζόταν αποκλειστικά για την ουράνια προοπτική, όχι από ηττοπάθεια ή ψυχαναγκασμό, αλλά από ελεύθερη πνευματική επιλογή. Επέλεξε να μη χάσει τα ουσιώδη: θυσίασε τα πρόσκαιρα για να απολαύσει τα αιώνια, αποστράφηκε τα επίγεια για να εισέλθει στα επουράνια, και παραθεώρησε τα ανθρώπινα, θέτοντας ως απόλυτη προτεραιότητα τα του Θεού.

Υπάρχει, όμως, και μια άλλη αντίθεση μεταξύ γης και Ουρανού. Η επίγεια υπόσταση του Αγίου ήταν άρρηκτα συνυφασμένη με αξιώματα. Γεννήθηκε στη Ρώμη, μια πόλη εμβληματική, στους κόλπους μιας πλούσιας και αριστοκρατικής οικογένειας. Διέθετε τίτλους, γνώσεις, κύρος και ένα λαμπρό μέλλον· η ζωή του βρισκόταν σε ένα επίπεδο που πολλοί θα ζήλευαν. Ποιος, αλήθεια, δεν επιθυμεί την αναγνώριση; Ποιος δεν θα ήθελε να διαχειρίζεται πλούτο και να κατάγεται από επιφανή γενιά;

Ενώ, λοιπόν, η επίγεια ζωή τον ύψωσε κοινωνικά, ο Αλέξιος επέλεξε την άκρα ταπείνωση. Από αριστοκράτης έγινε επαίτης· από αναγνωρίσιμος, άσημος· από εύπορος, πένης· από εξασφαλισμένος, ενδεής. Το αρχοντόπουλο της Ρώμης κατέστη άστεγο. Και γιατί όλα αυτά; Διότι πόθησε την ύψωση στον Ουρανό. Γνώριζε καλά πως οι επίγειες δόξες και οι ανθρώπινες τιμές είναι εφήμερες. Ο θάνατος θέτει τέλος σε όλα όσα στον κόσμο αυτό θεωρούνται σημαντικά και για τα οποία συχνά αναλωνόμαστε με άγχος και αγωνία.

Εκείνος ταπεινώθηκε στη γη για να υψωθεί ενώπιον του Θεού. Έζησε εν ταπεινώσει και έλαβε τον «αμαράντινον της δόξης στέφανον». Δεν ζήτησε τίποτα για τον εαυτό του και ο Θεός του χάρισε την αγιότητα. Επί της γης δόξασε τον Θεό με την προσευχή και την άσκησή του· τώρα, η ψυχή του αυλίζεται στους ουράνιους θαλάμους και πρεσβεύει ενώπιον του Θρόνου της Μεγαλοσύνης του Θεού.

Το σώμα του αλλοιώθηκε από την άσκηση σε τέτοιο βαθμό, ώστε ούτε ο ίδιος ο πατέρας του δεν τον αναγνώρισε όταν επέστρεψε στην οικία του, αποδεχόμενος τον υιό του ως έναν απλό ζητιάνο. Στον Ουρανό, όμως, η χάρις του Παναγίου

Πνεύματος του δόθηκε πλουσιοπάροχα, καθιστώντας ακόμη και τα λείψανά του πηγή θαυμάτων. Η Τιμία Κάρα του, δώρο Βυζαντινού Αυτοκράτορα στην περίπτυστη Μονή της Αγίας Λαύρας, θαυματουργεί έως σήμερα, αποτελώντας αδαπάνητο θησαυρό και ανεξάντλητη πηγή ιαμάτων.

Βλέπετε, αδελφοί μου, πώς μπορεί ένας άνθρωπος, ενώ βιώνει την επίγεια πραγματικότητα, να αξιωθεί της αιωνίου ζωής στον Ουρανό. Αυτό ακριβώς είναι το μήνυμα της σημερινής εορτής. Ίσως να μην έχουμε τη δύναμη να επιλέξουμε την ακραία ασκητική βιωτή του Αγίου Αλεξίου, έχουμε όμως το περιθώριο να μην παρασυρθούμε από τον κόσμο.

Οφείλουμε να μη μένουμε προσκολλημένοι στα επίγεια, να μην επιζητούμε αποκλειστικά τα πρόσκαιρα και να μην αναλωνόμαστε μόνο στον αγώνα για τα υλικά αγαθά. Καλούμαστε να ιεραρχούμε τις προτεραιότητές μας, στοχεύοντας σε εκείνα που παραμένουν αιώνια μετά την έξοδό μας από τον παρόντα κόσμο.

Αυτά τα αιώνια μεγέθη είναι η ακλόνητη πίστη μας στον Θεό, η αγάπη προς Αυτόν και τον συνάνθρωπο, τα πνευματικά αγωνίσματα και οι αρετές που οφείλουμε να καλλιεργήσουμε: η ανοχή, η συγχωρητικότητα, η ειρήνη, η καταλλαγή, η καλοσύνη και η φιλανθρωπία, η ταπείνωση, η υπομονή και η καρτερικότητα.

Τότε, αδελφοί μου, θα μπορούμε και εμείς να προσφωνούμαστε «άνθρωποι του Θεού». Δεν υπάρχει, άλλωστε, ωραιότερη προσωνυμία από αυτήν που φέρει ο Άγιος Αλέξιος.

Εύχομαι, ολοκαρδίως, να αξιωθούμε όλοι να καταστούμε «άνθρωποι του Θεού» επί της γης, αλλά κυρίως και προπάντων στον Ουρανό, ως μέλη της Επουρανίου Βασιλείας Του.

[Δείτε ΕΔΩ περισσότερες φωτογραφίες](#)